Dosarul nr. 2-1069/2025

HOTĂRÂRE
În numele Legii

17 noiembrie 2025 mun. Hînceşti

Judecătorul Judecătoriei Hînceşti, sediul Central, Roic-Botezatu Lilia, examinând în procedura cererilor cu valoare redusă, în baza materialelor anexate la dosar, cererea de chemare în judecată depusă de reprezentantul OCN „Moneda Credit" SRL, avocat Munteanu Sergiu, către Ninicu Constantin, privind încasarea datoriei,

Dispozitivul Hotărârii judecătorești a fost pronunțat la 17 noiembrie 2025.

La data de 09 iunie 2026 avocata Ludmila Bîrcă în interesele pârâtului Constantin Ninicu a expediat pe adresa de e-mail a instanței cerere de apel împotriva hotărârii judecătorești.

În conformitate cu art.236 alin.(5) lit.b) CPC, hotărârea integrală a fost întocmită la data de 27 iulie 2026.

Examinând cauza, în baza probelor administrate şi cercetate nemijlocit în şedinţa de judecată, instanţa,

A C O N S T A T A T :

În fapt:

La 26 august 2025, în cadrul secției evidență și documentare procesuală a Judecătoriei Hîncești, sediul Central a parvenit cererea de chemare în judecată înaintată de OCN „Moneda Credit" SRL, prin intermediul reprezentantului, avocat Sergiu Munteanu către Constantin Ninicu, privind încasarea datoriei. Subsidiar cererii de chemare în judecată, reclamantul a înaintat și o cerere de asigurare a acțiunii.

Potrivit fișei de repartizare, la aceiași dată, cauza a fost repartizată în mod automat-aleatoriu judecătorului din cadrul Judecătoriei Hîncești, sediul Central, Lilia Roic-Botezatu.

Prin încheierea judecătorului din 29 august 2025, s-a dispus acceptarea spre examinare a cererii de chemare în judecată înaintată în procedură contencioasă scrisă în conformitate cu prevederile art. 276^2 alin.(1) Cod procedură civilă, subsecvent, fiind admisă parțial cererea de asigurare a acțiunii cu aplicarea sechestrului asupra mijloacelor bănești ale pârâtului în limita valorii acțiunii.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că la data de 18 octombrie 2023 între părți a fost încheiat contractul de împrumut nr. 12302000403, în temeiul căruia pârâtului i-a fost acordat un împrumut în sumă de 100 000 lei, cu dobândă anuală de 28%, având scadența finală la data de 17 octombrie 2025, acordarea împrumutului fiind confirmată prin Ordinul de plată nr. 896.

Reclamantul a susținut că, ulterior acordării împrumutului, pârâtul nu și-a executat în mod corespunzător obligațiile contractuale, înregistrând în repetate rânduri restanțe la achitarea ratelor împrumutului și a dobânzii aferente, fiind înștiințat atât telefonic, cât și în scris, însă fără rezultat.

Potrivit cererii, în vederea soluționării amiabile a litigiului și a executării benevole a obligațiilor contractuale, reclamantul a întreprins mai multe demersuri extrajudiciare, și anume: la data de 30 octombrie 2024 a expediat pârâtului o notificare prin care a solicitat achitarea restanțelor în termen de 15 zile, notificare recepționată de pârât la 07 noiembrie 2024, fără ca acesta să achite sumele restante; la data de 19 noiembrie 2024 a expediat o cerere privind restituirea anticipată a datoriei, solicitând executarea obligațiilor până la 10 decembrie 2024, cerere recepționată de pârât la 21 noiembrie 2024, fără ca acesta să dea curs solicitării; la data de

04 august 2025 a expediat o nouă cerere privind restituirea anticipată a datoriei, solicitând achitarea acesteia până la 20 august 2025, cerere recepționată de pârât la 11 august 2025, însă nici de această dată obligațiile nu au fost executate.

Reclamantul a susținut că, prin aceste demersuri, pârâtul a fost informat despre existența și cuantumul datoriei, despre obligația de a restitui împrumutul, de a achita dobânzile și penalitățile aferente, precum și despre intenția reclamantului de a se adresa în instanța de judecată în cazul neexecutării obligațiilor asumate, însă pârâtul nu și-a onorat obligațiile contractuale.

În consecință, reclamantul prin cererea de chemare în judecată, a solicitat:

- încasarea datoriei totale în sumă de 45 160,26 lei, constituită din:
  - 34 735,91 lei – soldul împrumutului;
  - 6 384,35 lei – dobânda contractuală;
  - 4 040 lei – penalitate calculată cu 0,04% pe zi pentru 101 zile de întârziere;
- încasarea taxei de stat în sumă de 1 856,40 lei;
- încasarea taxei de timbru în sumă de 200 lei;
- încasarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 3 000 lei;
- încasarea cheltuielilor de expediere a notificărilor și cererilor de restituire anticipată în sumă de 64 lei, valoarea totală a pretențiilor formulate fiind de 50 280,66 lei.

Partea reclamantă și partea pârâtă au fost notificate despre examinarea cauzei în procedura scrisă (f.d. 42-43).

Mai mult, potrivit avizului de recepție nr. DS8020853831AS, se confirmă că Constantin Ninicu a primit cererea de chemare în judecată cu înscrisurile aferente acesteia la 16 septembrie 2025, ultimul semnând avizul (f.d.42).

Conform prevederilor art.276^3 alin.(1) Cod procedură civilă, procedura cu privire la cererile cu valoare redusă este scrisă.

În conformitate cu art.276^3 alin.(3) Cod procedură civilă, în termen de 30 de zile de la comunicarea cererii de chemare în judecată şi a înscrisurilor anexate, inclusiv în cazul comunicării prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor, pârâtul prezintă instanţei judecătoreşti şi reclamantului o referinţă, precum şi copii de pe înscrisurile necesare.

Pârâtul poate depune o cerere reconvenţională în condiţiile art.172 şi 173 doar dacă valoarea acţiunii reconvenţionale nu depăşeşte valoarea admisibilă şi condiţiile legale de exercitare a cererii iniţiale cu valoare redusă. Astfel, judecătorul constată că deși în adresa pîrîtului Constantin Ninicu a fost expediată cererea de chemare în judecată, ultimul recepționând-o, în termen de 30 de zile nu a depus referință și nu s-a expus poziția referitor la acțiunea în cauză, precum și nu a prezentat probe care ar confirma poziția sa. Prin urmare, luând în considerație normele de drept expuse, judecătorul soluționează cererea în baza materialelor anexate la dosar.

<u>Legislație relevantă și motivarea instanței</u>

Analizând cererea de chemare în judecată și înscrisurile anexate acesteia, apreciind pretențiile formulate în acțiune în raport cu probele prezentate, administrându-le pertinența și temeinicia prin prisma legislației ce guvernează raportul juridic litigios instanţa concluzionează, că cererea reclamantului privind încasarea datoriei şi a cheltuielilor de judecată din contul pârâtului, urmează a fi admisă parţial din următoarele considerente:

Potrivit art.25 alin.(3) CPC, în cazurile expres prevăzute de lege, judecătorul examinează cauza în procedură scrisă. În conformitate cu art. 276/2 alin.(3) CPC, dispoziţiile codului privind procedura contencioasă se aplică la examinarea cererilor cu valoare redusă în măsura în care dispoziţiile acestui capitol nu prevăd altfel.

Norma cuprinsă la prevederile art.276^3 alin.(1) CPC, prevede că procedura cu privire la cererile cu valoare redusă este scrisă.

Potrivit art.5 alin.(1) CPC, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanţă judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertăţile şi interesele legitime.

Potrivit prevederilor art. 118 alin. (1), (3) Cod procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sînt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Potrivit art.121 Cod procedură civilă, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului.

Conform art. 130 Cod procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei.

Articolul 241 alin.(1) CPC prevede expres că instanţa judecătorească adoptă hotărârea în numele legii. Hotărârea judecătorească trebuie să corespundă tuturor normelor de drept, să fie clară, înţeleasă de părţile implicate în litigiu şi să răspundă în mod sigur şi expres la toate cererile şi obiecţiile formulate de reclamant şi pârât.

Conform art.774 alin.(1) Codul civil, în virtutea raportului obligaţional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestaţii, iar debitorul este ţinut să o execute. Prestaţia poate consta în a da, a face sau a nu face.

Potrivit art.775 alin.(1) Codul civil, debitorul şi creditorul trebuie să se comporte cu bunăcredinţă la momentul naşterii, pe durata existenţei, la momentul executării şi stingerii obligaţiei.

Conform art.776 Codul civil, obligaţiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condiţiile legii.

Potrivit art.858 alin.(1) Codul civil, temeiul executării rezidă în existenţa unei obligaţii. Alin.(2) Obligaţia trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credinţă, la locul şi în momentul stabilit.

Conform art.901 alin.(1) Codul civil, atunci când, fără justificare, debitorul nu îşi execută obligaţia, creditorul poate, în condiţiile legii şi, după caz, ale contractului, la alegerea sa: a) să ceară executarea silită a obligaţiei; b) să suspende executarea obligaţiei corelative; c) să reducă obligaţia sa corelativă; d) să recurgă la rezoluţiunea contractului; e) să ceară plata de despăgubiri pentru prejudiciul suferit prin neexecutare; f) să exercite orice alt mijloc juridic de apărare, prevăzut de lege sau contract, pentru realizarea dreptului său încălcat prin neexecutare. Alin.(5) Neexecutarea obligaţiei înseamnă orice abatere, cu sau fără justificare, de la executarea corespunzătoare a obligaţiei şi include neexecutarea totală sau parţială a obligaţiei, executarea necorespunzătoare sau cu întârziere a obligaţiei.

În conformitate cu prevederile art.992 alin.(1) Codul civil, contract este acordul de voinţă realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice.

Articolul 993 alin.(1) din Codul civil, prevede că oricine îşi poate alege în mod liber contractantul, dacă legea nu prevede altfel. Alin.(2) Părţile contractante pot încheia în mod liber, în limitele dispoziţiilor legale imperative, contracte şi pot stabili conţinutul lor.

Conform art.1763 alin.(1) Codul civil, prin contractul de credit, o bancă sau o organizaţie de creditare nebancară (creditor) se obligă să pună la dispoziţia unei alte persoane (debitor) o sumă de bani ca împrumut, cu condiţia rambursării ei, a plăţii dobânzii şi a altor plăţi aferente, sau îşi asumă orice alt angajament de a achiziţiona o creanţă sau de a efectua o plată, de a prelungi termenul de rambursare a datoriei sau de a emite orice garanţii. Alin.(2) Contractul de credit se încheie în scris.

Alin.(3), față de contractul de credit se aplică prevederile referitoare la contractul de împrumut în măsura în care regulile prezentului capitol nu prevăd altfel sau din esența contractului de credit nu reiese contrariul. În contextul normelor citate se conchide că contractele de creditare nebancară sunt aceleași contracte de împrumut, dar cu anumite particularități specifice și sunt reglementate de normele referitoare la contractul de împrumut dacă acestea nu contravin normelor specifice.

În corespundere cu art.1242 alin.(1) Codul civil, prin contractul de împrumut o parte (împrumutător) se obligă să dea în proprietate celeilalte părţi (împrumutatul) bani sau alte bunuri fungibile, iar aceasta se obligă să restituie banii în aceeaşi sumă sau bunuri de acelaşi gen, calitate şi cantitate la expirarea termenului pentru care i-au fost date.

Potrivit art.1247 alin.(1) Cod civil, împrumutatul trebuie să restituie împrumutul în termenul şi în modul stabilit în contract. Dacă nu au fost stabilite dobânzi, el are dreptul să restituie împrumutul și până la expirarea termenului. O asemenea restituire are ca efect rezoluțiunea împrumutului.

Instanța, analizând cererea de chemare în judecată în coraport cu înscrisurile prezentate de reclamant, constată că la 18 octombrie 2023, Constantin Ninicu s-a adresat către OCN „Moneda Credit” SRL, cu o cerere de acordarea a împrumutului, prin care a solicitat un împrumut în sumă de 100 000 (una sută mii) lei (f.d.13).

Respectiv, la aceiași dată, între OCN „Moneda Credit” SRL în calitate de împrumutător și Constantin Ninicu în calitate de împrumutat a fost încheiat contractul de împrumut nr. 12302000403, costul împrumutului fiind stabilit potrivit pct. 1.3. al contractului la suma de 59 933,72 lei, totodată fiind stabilit graficul de rambursare (f.d.14).

Potrivit ordinului de plată nr. 896, din 18 octombrie 2023, pârâtului i-a fost acordată suma solicitat de 100 000 lei (f.d.15).

În conformitate cu art. 1170 alin. (1) Cod civil, contractul legal încheiat are putere de lege între părțile contractante, acestea fiind obligate să execute cu bună-credință obligațiile asumate. Totodată, potrivit art. 9 și art. 10 Cod civil, participanții la raporturile juridice civile trebuie să își exercite drepturile și să își execute obligațiile cu bună-credință, în conformitate cu legea, ordinea publică și bunele moravuri.

Principiul forței obligatorii a contractului (***pacta sunt servanda***) reprezintă unul dintre fundamentele dreptului obligațional, presupunând că obligațiile asumate prin contract nu constituie simple declarații de intenție, ci angajamente juridice susceptibile de executare silită în cazul neexecutării voluntare. Din această perspectivă, intervenția instanței are rolul de a restabili

echilibrul contractual afectat prin neexecutarea obligațiilor asumate de una dintre părți și de a asigura respectarea disciplinei contractuale.

Din materialele dosarului rezultă că la data de 18 octombrie 2023, între O.C.N. „Moneda Credit” S.R.L., în calitate de împrumutător, și pârâtul Ninicu Constantin, în calitate de împrumutat, a fost încheiat Contractul de împrumut nr. 12302000403, prin care reclamantul a acordat pârâtului un împrumut în cuantum de 100 000 lei, pe un termen de 24 luni, cu dobândă anuală de 28 %, obligația pârâtului fiind aceea de a restitui suma împrumutată și de a achita dobânda aferentă conform graficului de rambursare anexat contractului.

Instanța reține că înscrisul respectiv întrunește toate condițiile de fond și de formă prevăzute de legislația civilă, fiind semnat de ambele părți și conținând toate clauzele esențiale privind obiectul contractului, cuantumul împrumutului, termenul de rambursare, dobânda contractuală, modalitatea de executare și consecințele neexecutării obligațiilor asumate. Pe parcursul examinării cauzei nu au fost formulate obiecții privind autenticitatea contractului, nulitatea acestuia ori existența unor vicii de consimțământ care ar putea afecta valabilitatea actului juridic.

Mai mult, existența raportului juridic obligațional este confirmată și prin cererea de acordare a împrumutului completată și semnată de pârât anterior încheierii contractului, prin care acesta a solicitat acordarea unui împrumut în cuantum de 100 000 lei pentru necesități personale, precum și prin celelalte înscrisuri anexate de reclamant.

În continuare, instanța constată că reclamantul și-a executat integral obligația principală asumată prin contract și anume punerea la dispoziția împrumutatului a sumei convenite. Astfel, ordinul de plată nr. 896 din 18 octombrie 2023 confirmă transferul efectiv al sumei de 100 000 lei în beneficiul pârâtului, fiind indicată expres destinația plății ca reprezentând acordarea împrumutului conform contractului nr. 12302000403. Acest înscris demonstrează fără echivoc faptul că obligația reclamantului de predare a capitalului împrumutat a fost executată în mod corespunzător.

Instanța subliniază că, potrivit regulilor generale privind executarea obligațiilor contractuale, creditorul care dovedește că și-a executat prestația dobândește dreptul corelativ de a pretinde executarea obligației asumate de cealaltă parte.

În speță, reclamantul nu doar că a făcut dovada existenței contractului, ci și a executării efective a obligației sale principale, astfel încât, în temeiul art. 774 din Codul civil, pârâtului îi revenea obligația de a restitui suma împrumutată în termenele și condițiile stabilite contractual.

Analizând înscrisurile anexate cererii de chemare în judecată, instanța constată însă că această obligație nu a fost executată corespunzător. Calculul desfășurat al datoriei, anexat de reclamant și întocmit în baza evidenței executării contractului, relevă faptul că pârâtul a efectuat doar anumite plăți parțiale pe parcursul executării contractului, însă acestea nu au acoperit obligațiile scadente, acumulându-se succesiv restanțe atât la capital, cât și la dobânzile contractuale, fapt care a determinat calcularea penalităților prevăzute de contract. Din același calcul rezultă că la data înaintării acțiunii, soldul împrumutului rămas neachitat constituia 34 735,91 lei, dobânda restantă 6 384,35 lei, iar penalitatea contractuală calculată era de 4 040 lei.

Instanța observă că reclamantul nu s-a limitat la invocarea neexecutării obligațiilor contractuale, ci a întreprins în repetate rânduri demersuri extrajudiciare în vederea executării benevole a contractului.

Astfel, reclamantul a expediat notificări și cereri privind rambursarea anticipată a împrumutului, acordând pârâtului termene suplimentare pentru executarea obligațiilor și avertizându-l asupra consecințelor neexecutării contractului, inclusiv asupra posibilității sesizării

instanței de judecată. Din avizele de recepție anexate la dosar rezultă că aceste notificări au fost recepționate de pârât, însă acesta nu a întreprins măsuri pentru stingerea creanței restante și nici nu a contestat existența datoriei ori modalitatea de calcul a acesteia.

Instanța apreciază că această conduită demonstrează că reclamantul a manifestat diligența necesară pentru soluționarea amiabilă a litigiului înainte de sesizarea instanței, acordând pârâtului posibilitatea executării benevole a obligațiilor contractuale, astfel încât înaintarea prezentei acțiuni a reprezentat ultima modalitate de valorificare a drepturilor sale patrimoniale.

Totodată, instanța remarcă faptul că pe parcursul examinării cauzei pârâtul nu a prezentat probe care să răstoarne prezumția de temeinicie a înscrisurilor depuse de reclamant, nu a contestat autenticitatea contractului, nu a invocat stingerea creanței prin plată și nici nu a prezentat dovezi privind executarea integrală sau parțială a obligațiilor pretinse de reclamant.

Or, potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care își întemeiază pretențiile sau obiecțiile, iar simpla lipsă a contestării unor înscrisuri nu poate conduce la înlăturarea forței probante a acestora în lipsa unor dovezi contrare.

În consecință, instanța reține că reclamantul a făcut dovada existenței unui raport juridic obligațional valabil, a executării obligației sale de acordare a împrumutului, precum și a neexecutării culpabile de către pârât a obligației de rambursare a împrumutului și de achitare a dobânzii contractuale, astfel încât pretențiile privind încasarea soldului împrumutului în cuantum de 34 735,91 lei sunt întemeiate și urmează a fi admise.

Pe lângă obligarea pârâtului la restituirea soldului rămas neachitat al împrumutului, reclamantul a solicitat încasarea dobânzii contractuale restante în cuantum de 6 384,35 lei și a penalității calculate în mărime de 4 040 lei.

Analizând aceste pretenții prin prisma materialelor cauzei și a prevederilor contractuale, instanța constată că și acestea sunt întemeiate.

Instanța reține că dobânda contractuală reprezintă contraprestația datorată creditorului pentru folosirea capitalului pus la dispoziția debitorului și constituie un element esențial al contractului de credit cu titlu oneros. Din conținutul Contractului de împrumut nr. 12302000403 rezultă că părțile au convenit expres asupra unei dobânzi contractuale în cuantum de 28 % anual, această clauză fiind însușită prin semnătura pârâtului, fără ca ulterior să fi fost contestată sub aspectul existenței, validității sau caracterului său licit.

Potrivit principiului libertății contractuale consacrat de Codul civil, părțile sunt libere să stabilească conținutul raporturilor lor juridice, în măsura în care acesta nu contravine normelor imperative, ordinii publice sau bunelor moravuri. În cazul contractelor de împrumut cu titlu oneros, dobânda reprezintă unul dintre elementele firești ale contraprestației datorate creditorului pentru punerea la dispoziția debitorului a capitalului împrumutat.

Instanța constată că reclamantul a prezentat calculul detaliat al creanței, din care rezultă modalitatea de formare a dobânzii restante, aceasta fiind calculată potrivit condițiilor contractuale și raportată la soldul efectiv al împrumutului. Totodată, pârâtul nu a contestat modalitatea de calcul și nici nu a prezentat un calcul alternativ care să demonstreze caracterul eronat al sumelor pretinse.

În asemenea circumstanțe, instanța apreciază că suma de 6 384,35 lei, reprezentând dobânda contractuală restantă, este confirmată atât prin contract, cât și prin calculul desfășurat al datoriei, motiv pentru care urmează a fi încasată de la pârât în beneficiul reclamantului.

În ceea ce privește penalitatea contractuală solicitată în cuantum de 4 040 lei, instanța reține că aceasta își are izvorul în clauzele contractuale acceptate de părți la momentul încheierii contractului. Din analiza condițiilor generale ale contractului rezultă că părțile au convenit

expres că, în cazul neachitării obligațiilor la termenele stabilite, împrumutătorul este îndreptățit să calculeze penalități pentru fiecare zi de întârziere, în cuantumul stabilit contractual.

Clauza penală reprezintă, potrivit dreptului civil, o modalitate convențională de evaluare anticipată a prejudiciului cauzat prin neexecutarea obligațiilor contractuale. Finalitatea acesteia este de a determina executarea la timp a obligațiilor asumate și de a evita dificultățile pe care creditorul le-ar întâmpina în dovedirea întinderii prejudiciului efectiv produs prin întârzierea executării.

Instanța observă că penalitatea pretinsă de reclamant nu a fost stabilită arbitrar, ci rezultă din aplicarea mecanismului de calcul convenit de părți, respectiv 0,04 % pentru fiecare zi de întârziere, pentru perioada de 101 zile, aspect reflectat inclusiv în calculul anexat cererii de chemare în judecată.

Mai mult, instanța reține că pârâtul nu a formulat apărări privind caracterul excesiv al penalității și nici nu a solicitat reducerea acesteia în condițiile prevăzute de legislația civilă.

În lipsa unor asemenea argumente și având în vedere că penalitatea pretinsă reprezintă aproximativ 4 % din valoarea împrumutului acordat, instanța apreciază că aceasta nu apare ca fiind disproporționată în raport cu gravitatea neexecutării obligațiilor contractuale și cu durata întârzierii, neexistând temei pentru reducerea cuantumului acesteia.

Or, neexecutarea repetată și de lungă durată a obligațiilor contractuale nu poate fi lipsită de consecințe juridice pentru debitor, iar creditorul este îndreptățit să beneficieze de mecanismele de protecție convenite prin contract, atât timp cât acestea nu contravin dispozițiilor imperative ale legii.

În consecință, instanța apreciază întemeiată și pretenția reclamantului privind încasarea penalității contractuale în cuantum de 4 040 lei.

Referitor la solicitarea reclamantului privind compensarea taxei de stat, taxei de timbru și a cheltuielilor ocazionate de expedierea notificărilor și cererilor de rambursare anticipată, instanța reține următoarele.

Potrivit art. 94 Cod de procedură civilă, partea în folosul căreia s-a pronunțat hotărârea are dreptul la compensarea cheltuielilor de judecată necesare și utile suportate în legătură cu examinarea cauzei.

Din materialele dosarului rezultă că reclamantul a achitat taxa de stat în cuantum de 1 856,40 lei, taxa de timbru în cuantum de 200 lei, aspect confirmat prin confirmările de plată anexate cererii de chemare în judecată

Întrucât acțiunea este admisă în ceea ce privește creanța principală și celelalte capete de cerere patrimoniale, iar cheltuielile respective au fost efectiv suportate pentru valorificarea dreptului reclamantului în fața instanței, acestea urmează a fi compensate integral din contul pârâtului.

Instanța apreciază întemeiată și solicitarea privind recuperarea cheltuielilor poștale în sumă de 64 lei. Din înscrisurile anexate dosarului rezultă că reclamantul a suportat cheltuieli pentru expedierea notificărilor și cererilor privind rambursarea anticipată a împrumutului, fiind anexate atât chitanțele poștale, cât și avizele de recepție care confirmă recepționarea acestora de către pârât.

Instanța reține că aceste notificări nu au reprezentat simple demersuri facultative, ci au constituit măsuri rezonabile și necesare întreprinse de creditor pentru soluționarea extrajudiciară a litigiului și evitarea înaintării unei acțiuni.

Prin urmare, există o legătură directă între aceste cheltuieli și necesitatea valorificării drepturilor reclamantului, motiv pentru care suma de 64 lei urmează a fi încasată integral din contul pârâtului.

Distinct de celelalte capete ale acțiunii, reclamantul a solicitat încasarea din contul pârâtului a cheltuielilor pentru asistență juridică în cuantum de 3 000 lei, anexând în susținerea acestei solicitări mandatul avocațial, dovada achitării onorariului și borderoul de calcul privind serviciile juridice prestate.

Analizând această solicitare prin prisma prevederilor Codului de procedură civilă și a probelor administrate în cauză, instanța apreciază că aceasta este întemeiată doar în parte.

Potrivit art. 94 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța dispune compensarea cheltuielilor de judecată suportate de partea în folosul căreia s-a pronunțat hotărârea. Totodată, alin. (3) al aceluiași articol stabilește că instanța apreciază cuantumul cheltuielilor solicitate în funcție de caracterul lor real, necesar și rezonabil, nefiind ținută să acorde în mod automat întreaga sumă convenită prin raporturile contractuale dintre avocat și client.

Rezultă, așadar, că existența unui contract de asistență juridică și dovada achitării onorariului nu obligă instanța să transfere integral asupra părții adverse obligația de suportare a acestuia. Contractul de asistență juridică produce efecte între avocat și client, însă compensarea acestuia de către partea care a pierdut procesul este supusă unui control jurisdicțional sub aspectul proporționalității și rezonabilității.

Instanța subliniază că această apreciere nu constituie o ingerință în libertatea contractuală a părților de a stabili onorariul avocatului, ci reprezintă exercitarea atribuției conferite expres instanței de lege de a verifica dacă suma solicitată poate fi transferată integral în sarcina părții adverse.

În acest sens, instanța reține că reclamantul a anexat un borderou de calcul din care rezultă că onorariul de 3 000 lei este justificat prin următoarele activități: întâlnirea cu clientul și discutarea problemei; studierea actelor și a legislației; redactarea cererii de chemare în judecată, a cererii privind asigurarea acțiunii, pregătirea calculului desfășurat al datoriei și expedierea dosarului în instanță. Pentru participarea la ședințele de judecată se menționează expres că urma să fie întocmit ulterior un alt borderou de calcul.

Instanța observă că prezenta cauză are ca obiect încasarea unei creanțe rezultate dintr-un contract de împrumut, fiind un litigiu civil de natură patrimonială care nu ridică probleme juridice complexe și nu presupune interpretarea unor instituții de drept dificile ori soluționarea unor chestiuni de drept controversate.

De asemenea, cauza a fost examinată în procedură scrisă, fără administrarea unui probatoriu complex, fără audierea părților, fără audierea martorilor, fără administrarea unor expertize judiciare, fără cercetarea unor înscrisuri voluminoase și fără desfășurarea unor dezbateri judiciare care să presupună o activitate procesuală deosebită din partea reprezentantului reclamantului.

Instanța remarcă totodată că cererea de chemare în judecată are o structură standardizată, specifică litigiilor intentate de instituțiile financiare nebancare pentru recuperarea creanțelor rezultate din contractele de credit, fiind întemeiată pe înscrisuri pre-constituite și pe un calcul automatizat al creanței, fără a necesita o activitate intelectuală ieșită din comun ori cercetări juridice aprofundate.

În aceeași ordine de idei, înscrisurile anexate dosarului constau exclusiv în documente generate în executarea raportului contractual dintre părți, contractul de împrumut, ordinul de plată, notificările expediate, avizele de recepție și calculul creanței, toate acestea fiind acte deja

existente în baza de date și dosarul reclamantului și care au fost doar selectate și anexate cererii de chemare în judecată.

În aprecierea caracterului rezonabil al cheltuielilor de asistență juridică, instanța are în vedere și principiul proporționalității, care impune existența unui raport echitabil între activitatea efectiv prestată de avocat, complexitatea obiectivă a litigiului, timpul rezonabil necesar soluționării cauzei și cuantumul despăgubirii solicitate de la partea adversă.

Acest principiu împiedică transformarea cheltuielilor de asistență juridică într-o sancțiune suplimentară pentru partea care pierde procesul ori într-un mijloc de obținere a unui avantaj patrimonial disproporționat, scopul instituției compensării cheltuielilor judiciare fiind exclusiv repararea cheltuielilor necesare pentru valorificarea dreptului în justiție.

Raportând aceste criterii la circumstanțele concrete ale prezentei cauze, instanța constată că suma de 3 000 lei depășește în mod vădit nivelul rezonabil al cheltuielilor ce pot fi puse în sarcina pârâtului.

Instanța apreciază că, în raport cu obiectul litigiului, complexitatea redusă a cauzei, caracterul probatoriului administrat, examinarea cauzei în procedură scrisă și lipsa unor activități procesuale suplimentare desfășurate de avocat, suma de 500 lei reprezintă o compensație echitabilă, suficientă și proporțională pentru activitatea juridică efectiv prestată în vederea înaintării prezentei acțiuni.

În consecință, instanța va admite parțial solicitarea reclamantului privind compensarea cheltuielilor de asistență juridică și va dispune încasarea din contul pârâtului în beneficiul reclamantului a sumei de 500 lei, apreciind că doar acest cuantum corespunde exigențelor de necesitate, rezonabilitate și proporționalitate prevăzute de art. 94 Cod de procedură civilă.

Această concluzie este în concordanță și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului. Astfel, în cauza *East/West Alliance Limited c. Ucrainei (cererea nr. 19336/04, hotărârea din 23 ianuarie 2014)*, Curtea a statuat, la par. 268, că o parte are dreptul la rambursarea cheltuielilor de judecată numai în măsura în care se dovedește că acestea au fost efectiv suportate, au fost necesare și sunt rezonabile ca întindere.

Totodată, la par. 269 al aceleiași hotărâri, Curtea a reținut că înțelegerea dintre avocat și client cu privire la cuantumul onorariului produce efecte exclusiv între părțile acelui raport juridic și nu este opozabilă instanței, care are obligația de a aprecia în mod autonom dacă suma solicitată cu titlu de cheltuieli de asistență juridică este una rezonabilă și justificată în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei.

Or, raportând aceste principii la prezenta cauză, instanța constată că, deși reclamantul a făcut dovada suportării cheltuielilor de asistență juridică, cuantumul de 3 000 lei depășește nivelul rezonabil al acestora în raport cu complexitatea redusă a litigiului, examinarea cauzei în procedură scrisă, lipsa unui probatoriu complex și volumul efectiv al activității desfășurate de avocat, motiv pentru care apreciază că suma de 500 lei reprezintă o sumă echitabilă și proporțională.

În conformitate cu prevederile art.art. 236, 238-241, 276/2, 276/3, 276/4, 362 alin.(1) CPC,

H O T Ă R Ă Ş T E :

Se admite parțial acțiunea civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de reprezentantul OCN „Moneda Credit” SRL, avocat Munteanu Sergiu, către Ninicu Constantin, privind încasarea datoriei.

Se încasează din contul lui Ninicu Constantin,***** în beneficiul OCN „Moneda Credit” SRL, cu sediul în mun. Chișinău, ștr. Alexandr Pușkin 22, of. 541, *****mprumutul în mărime de 34 735,91 (treizeci și patru mii șapte sute treizeci și cinci, 91) lei, dobânda în mărime de 6 384,35 (șase mii trei sute optzeci și patru, 35) lei, penalitatea în mărime de 4 040 (patru mii patruzeci) lei, cheltuielile de judecată sub forma taxei de stat în mărime de 1 856,40 (una mie opt sute cincizeci și șase, 40) lei, taxei de timbru în mărime de 200 (două sute) lei, cheltuielile de asistență juridică în mărime de 500 (cinci sute) lei și a cheltuielilor de expediere în mărime 64 (șaizeci și patru) lei.

În rest acțiunea civilă se respinge ca neîntemeiată.

Hotărârea este cu drept de apel în Curtea de Apel Centru în termen de 30 (treizeci) zile, prin intermediul judecătoriei Hîncești, sediul Central.

Judecătorul / semnat / Roic-Botezatu Lilia

Copia corespunde originalului

Judecătorul Roic-Botezatu Lilia